

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 19. travnja 2006.

Zahvala za prvu godinu pontifikata

Draga braćo i sestre!

Na početku današnje opće audijencije, koja se odvija u radosnom ozračju Uskrsa, htio bih zajedno s vama zahvaliti Gospodinu, jer me, nakon što me prije točno godinu dana pozvao da sluim Crkvi kao nasljednik apostola Petra, nastavlja pratiti svojom nezamjenjivom pomoću. Hvala vam za vašu radost i klicanje! Kako prolazi vrijeme! Već je prošla godina dana otkako su me, na način za mene u potpunosti neočekivan i iznenađujući, kardinali okupljeni u konklave htjeli izabrati, kako bih naslijedio neprealjenog i ljubljenog slugu Bojega, velikoga papu Ivana Pavla II. S posebnim se osjećajima sjećam onog prvoga dojma što sam ga sa središnjeg balkona ove bazilike iskusio, odmah nakon moga izbora, s vjernicima okupljenima na ovom istom trgu. Ostaje mi utisnut u um i u srce taj susret nakon kojega su uslijedili toliki drugi, koji su mi omogućili da doivim koliko je istinito ono što sam rekao u tijeku svečanoga slavlja kojim sam započeo obavljanje Petrove slube: "Duboko sam svjestan da ne smijem sam nositi ono što zapravo nikada i ne bih mogao sam nositi". I sve više osjećam da se sam ne bih mogao nositi s ovim zadatkom, s ovim poslanjem. No, osjećam također da ga vi nosite skupa sa mnom: tako se nalazim u velikom zajedništvu, te skupa moemo nastaviti s Gospodinovim poslanjem. Nezamjenjiva mi je pritom nebeska pomoć Boga i svetih, ta tješi me i vaša blizina, dragi prijatelji, koji ne dopuštate da uzmanjka vaša blagost i vaša ljubav. Doista od srca zahvaljujem svima onima koji mi izbliza pomau ili me u duhu izdaleka prate svojom ljubavlju i svojom molitvom. Sve vas molim da me nastavite podravati moleći Boga da mi dade da budem krotki ali čvrsti pastir njegove Crkve.

Evandelist Ivan pripovijeda da je Isus upravo nakon svoga uskrsnuća pozvao Petra da se skrbi o

njegovu stadu (usp. *Iv* 21,15.23). Tko je tada mogao ljudski zamisliti razvoj što će ga u tijeku stoljeća doivjeti ona mala skupina Gospodinovih učenika? Petar zajedno s apostolima, a potom i s njihovim nasljednicima, isprva u Jeruzalemu, a potom sve do krajnjih granica zemlje, hrabro je širio evanđeosku poruku čija se temeljna i nezaobilazna jezgra sastoji od Vazmenog otajstva: muke, smrti i uskrsnuća Kristova. To otajstvo Crkva slavi o Uskrsu, nastavljajući njegov radosni odjek i kroz dane koji mu slijede, te pjeva "aleluja" zbog Kristove pobjede nad zlom i nad smrću. "Proslava Uskrsa na određeni datum u kalendaru - primjećuje papa Leon Veliki - podsjeća nas na vječno slavlje koje nadilazi svako ljudsko vrijeme". "Sadašnji Uskrs - nastavlja on - samo je sjena budućeg Uskrsa. Stoga ga slavimo kako bismo prešli od godišnjega slavlja u ono vječno". Radost ovih dana širi se na čitavu liturgijsku godinu, a posebno se obnavlja nedjeljom, na taj dan posvećen spomeni uskrsnuća Gospodinova. Nedjeljom, koja je poput "malog tjednog Uskrsa", liturgijska zajednica okupljena na svetu misu proglašava u Vjeronanju da je Isus uskrsnuo trećega dana, dodajući i da iščekujemo "uskrsnuće mrtvih i ivot budućega vijeka". Na taj se način označuje da događaj Isusove smrti i uskrsnuća predstavlja središte naše vjere, te da se upravo na tom navještaju temelji i na njemu raste Crkva. Sveti Augustin dojmljivo napominje: "Pomislimo, predragi, na uskrsnuće Kristovo: doista, kao što je njegova muka označavala naš stari ivot, tako je njegovo uskrsnuće sakrament novoga ivota... Povjerovao si, kršten si: stari je ivot mrtav, usmrćen na kriju, pokopan u krštenju. Pokopan je stari ivot kojim si ivio: neka uskrsne novi. ivi dobro: ivi tako da iviš, da ne umreš kad budeš mrtav" (Sermo Guelferb. 9,3).

Evanđeoski izvještaji, koji se odnose na ukazanja Uskrsloga, obično se završavaju pozivom na nadilaenje svake nesigurnosti, na suočavanje toga događaja s Pismima, na naviještanje da je Isus, nakon smrti, vječno ivi, izvor novoga ivota za sve koji vjeruju. Tako se, na primjer, dogodilo u slučaju Marije Magdalene (usp. *Iv* 20,11-18), koja je otkrila otvoreni i prazan grob, te se odmah pobjerala da su odnijeli Gospodina. Gospodin je tada poziva imenom te se u tom trenutku u njoj događa duboka promjena: neutješnost i smetenost preobrauju se u radost i polet. Ona se urno upućuje apostolima i navješćuje: "Vidjela sam Gospodina" (*Iv* 20,18). Dakle, tko susretne uskrsloga Isusa biva iznutra preobraen; ne moe se "vidjeti" Uskrsloga, a da se u njega ne "vjeruje". Molimo kako bi svakoga od nas pozvao imenom te nas tako obratio, otvarajući nas za "pogled" vjere. Vjera se rađa iz osobnoga susreta s uskrsnim Krisom i daje zamah hrabrosti i slobodi, koji nas potiče da uzviknemo svijetu: Isus je uskrsnuo i ivi dovijeka. To je poslanje Gospodinovih učenika svakoga doba pa i ovog našeg vremena: "Ako ste suuskrsli s Kristom - poučava nas sveti Pavao - traite što je gore... Za onim gore teite, ne za zemaljskim" (*Kol* 3,1-2). To ne znači udaljiti se od svakodnevnih obaveza, ne zanimati se za zemaljske stvari; naprotiv, to znači obnoviti svaku ljudsku djelatnost kao nekim nadnaravnim dahom, to znači postati radosnim vjesnicima i svjedocima uskrsnuća Krista, ivoga uvijek (usp. *Iv* 20,25; *Lk* 24,33-34).

Draga braćo i sestre, u Uskrsu svoga jedinorođenoga Sina, Bog u potpunosti objavljuje sebe sama, svoju pobjedničku snagu nad silama smrti, snagu trojstvene Ljubavi. Djeвица Marija, koja je bila usko zdruena uz muku, smrt i uskrsnuće Sina, te je podno kria postala Majkom svih vjernika, neka nam pomogne da shvatimo ovo otajstvo ljubavi koje mijenja srca te nam daje da u punini

kušamo uskrsnu radost, kako bismo je mi potom mogli pružiti muškarcima i enama trećeg tisućljeća.

Pozdrav hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom:

S velikom uskrsnom radošću pozdravljam sve hrvatske hodočasnike! Svakodnevni susret i hod sa svojim Gospodinom na putu života, neka vam raari srca kako bi oduševljeno svjedočili svoju vjeru i naviještali silna Boja djela! Hvaljen Isus i Marija!